

Найкращий подарунок

Юрій Ярмиш

- Мамо,- сказало Лисеня,- я хочу намалювати щось красиве й подарувати тобі.

- Але ж треба вміти малювати!

- А я й так можу! - відказало Лисеня.- Купи мені альбом і фарби.

Побігла Лисиця до лісової крамниці, принесла альбом, фарби і пензлика.

- О, саме це мені й потрібно! - зраділо Лисеня.- Однак навіщо цей пензлик? Я маю прекрасного хвоста з китичкою на кінчику!

Лисеня в холодочку малювало до полудня.

Розвішало малюнки на сучках, гілочках, під берізкою поставило.

- Гей, хто в лісі! -гукає.- Гляньте-но, що я намалювало!

Зібралися звірі. І так і сяк роздивлялися малюнки, але що саме там було намальовано, не зрозуміли.

Однак дехто засумнівався:

- Може, воно так і треба?..

А мале Зайченя попрохало:

- Намалюй, будь ласка, мене!

Лисеня провело по білому аркушику кінчиком свого пухнастого хвостика - раз, два, три, чотири, п'ять...

- Готово! - і відбігло вбік.

- Так швидко? - здивувалося Зайченя.- А ти про мої вуса часом не забуло?

- Ні! Ось поглянь!

Глянуло Зайченя. Спереду, збоку, згори зазирнуло...

Не пізнає себе!

Аж сльози зблиснули:

- Хіба я таке страшне?

- Страшне, страшне! - каже Лисеня.

Тоді Зайченя швиденько пострибало до лісового озерця.

Зазирнуло в тиху воду й зраділо.

- Ось яке я, справжнє Зайченя, а не той страшний звірюка на малюнку. Підуматусю пораду, який я в неї хороший!

- Ну то й біжи собі! - образилося Лисеня.- Я ще й не так умію малювати.

- А як? - поцікавилася Вовченя, що пробігало поблизу і почуло ту розмову.- Може, й мене намалюєш? Мене ще ніхто не малював!..

Не встигло Вовченя дух перевести, а Лисеня вже й каже:

- Готово! Оце - ти!

Вовченя набурмосилося:

- Хіба це я?

- А хто ж іще?

- А де мої красиві великі вуха?
- Он ті руді плями!
- А де мої красиві гострі зуби?
- Он ті сірі плями!
- У-у-у! - розсердилося Вовченя.- Я не на руді і не на сірі плями схоже, а на свого тата - Ікластого Вовка! А за те, що піддурило мене, я тебе вкушу!
- Ой, не треба! - дзявкнуло Лисеня. Підхопило альбом, фарби та чимдуж тікати! З переляку аж на греблю до бобрів заскочило.
- Хто тебе отак налякав? - поцікавився Старий Бобер.
- Вовчисько дурний! Я намалював його, а він гарчить: "Не так!"
- То намалюй мене!
Всівся Старий Бобер на пеньок. А Лисеня й не дивиться на нього.
- Чом ти на мене не дивишся? - питає Старий Бобер.
- Бо в мене гарна пам'ять! - копить носика Лисеня.- Ось тут лише хвостиком підправляю... І готово!
Глянув Старий Бобер на свій портрет.
Засміявся:
- Гей, Лисеня, ти просто папір брудниш, а малювати не вмієш!
І малята-звірята навкруги засміялися.
А цікава Сорока, що все це спостерігала, злетіла на землю, строкатим хвостом мазнула по аркушу - раз, два! - і скрекоче Лисеняткові:
- Це ти!
- Ні,- заперечує Лисеня.- Я Лисенятко. А це плями!
А малята-звірята - ті вже просто регочуть...
Тож Лисеня швиденько свого хвостика-пензлика підібгало й до мамі побігло.
- Мамо, мамо! - гукає.- Я вже, здається, розумію: спочатку треба вчитися!..
- Ой синочку,- зраділа Лисиця.- Добре, що ти зрозумів. Це для мене - найкращий подарунок.